

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

๗.๑ สรุปผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบเสียงและระบบเสียงของภาษาละเวือะ ๔ บ้าน คือ บ้านป่าแป๋ บ้านช่างหม้อ บ้านคอมพาย และบ้านตง ทั้งในด้านระบบเสียงของภาษาปัจจุบันและในด้านวิวัฒนาการของเสียงในภาษาละเวือะดั้งเดิมมาเป็นเสียงในภาษาปัจจุบัน ในการเสนอผลการวิจัย ผู้วิจัยแบ่งเนื้อความออกเป็น ๒ ส่วน ส่วนแรกเป็นการบรรยายเสียงและระบบเสียงของภาษาละเวือะแต่ละบ้านโดยละเอียด และส่วนที่ ๒ เป็นการนำเสียงและระบบเสียงของภาษาละเวือะทั้ง ๔ บ้านมาเปรียบเทียบกัน ใน ๒ ลักษณะ คือ เปรียบเทียบแบบร่วมสมัย และ เปรียบเทียบแบบต่างสมัย

ในส่วนแรก ซึ่งเป็นการบรรยายเสียงและระบบเสียงของภาษาละเวือะทั้ง ๔ บ้าน นั้น ผู้วิจัยศึกษาเสียงและระบบเสียงของภาษาละเวือะแต่ละบ้าน จากคำศัพท์ประมาณ ๑๐๐๐-๑๒๕๐ คำ ผลของการศึกษา พบว่า ระบบเสียงของภาษาละเวือะแต่ละบ้านมีลักษณะดังแสดงไว้ในตารางต่อไปนี้ (ดูภาพที่ ๔๓ - ๔๖ หน้า ๓๔๕-๓๔๘)

ภาพที่ ๔๓ แผนภูมิระบบเสียงภาษาละเวอะบ้านป่าแม่

โครงสร้างคำ	CV(C) . 'C(C) (C)V(V) (C)	
โครงสร้างพยางค์	โครงสร้างพยางค์รอง CV(C)	โครงสร้างพยางค์หลัก C(C) (C)V(V) (C)
ระบบพยัญชนะ	หน่วยเสียงพยัญชนะ (๒๕ หน่วยเสียง)	พยัญชนะควบกล้ำ (๒๖ เสียง)
	<p><u>p</u> <u>t</u> <u>c</u> <u>k</u> <u>ʔ</u></p> <p>ph th ch kh</p> <p>b d g</p> <p><u>m</u> <u>n</u> <u>ɲ</u> <u>ŋ</u> <u>h</u></p> <p>f s x</p> <p>w l j y</p>	<p>mb pl phl bl kl khl gl</p> <p> pj phj kj khj gj</p> <p> ʔm ʔn ʔɲ ʔŋ ʔh ʔy</p> <p> hm hn hn hŋ hl</p> <p> mbj mbl</p>
ระบบสระ	หน่วยเสียงสระเดี่ยว (๔ หน่วยเสียง)	หน่วยเสียงสระประสม (๑๒ หน่วยเสียง)
	<p>i t u</p> <p>e ə o</p> <p>ɛ a ɔ</p>	<p>ei ai ul</p> <p>əf af ɔɛ</p> <p>lɛ tɛ uɛ</p> <p>əu au eo</p>

หมายเหตุ หน่วยเสียงพยัญชนะที่ขีดเส้นใต้ หมายถึงหน่วยเสียงพยัญชนะที่สามารถเป็นได้ทั้งพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้ายของพยางค์

ภาพที่ ๔๔ แผนภูมิระบบเสียงภาษาละเวือะบ้านข้างหม้อ

โครงสร้างคำ	CV(C) . 'C(C) (C)V(V) (V) (C)	
โครงสร้างพยางค์	โครงสร้างพยางค์ตรง CV(C)	โครงสร้างพยางค์หลัก C(C) (C)V(V) (V) (C)
ระบบพยัญชนะ	หน่วยเสียงพยัญชนะ (๒๔ หน่วยเสียง)	พยัญชนะควบกล้ำ (๒๗ เสียง)
	<p>p <u> </u> t <u> </u> c <u> </u> k <u> </u> ? <u> </u></p> <p>ph <u> </u> th <u> </u> ch <u> </u> kh <u> </u></p> <p>b <u> </u> d <u> </u> g <u> </u></p> <p>m <u> </u> n <u> </u> ɲ <u> </u> ŋ <u> </u></p> <p>f <u> </u> s <u> </u> h <u> </u></p> <p>w <u> </u> l <u> </u> j <u> </u></p> <p>r <u> </u></p>	<p>mb pl phl bl kl khl gl</p> <p>pr phr phr kr khr gr</p> <p>ʔm ʔn ʔɲ ʔŋ ʔŋ ʔl ʔr ʔj</p> <p>hm hn hn hŋ hl hr</p> <p>mbl mbr</p>
ระบบสระ	หน่วยเสียงสระเดี่ยว (๙ หน่วยเสียง)	หน่วยเสียงสระประสม (๑๑ หน่วยเสียง)
	<p>i i i i i i i i i</p> <p>e e e e e e e e e</p> <p>ɛ a a a a a a a a</p> <p>u u u u u u u u u</p> <p>o o o o o o o o o</p> <p>ɔ ɔ ɔ ɔ ɔ ɔ ɔ ɔ ɔ</p>	<p>ei ai ai ai ai ai ai ai ai</p> <p>et at at at at at at at at</p> <p>ie ie ie ie ie ie ie ie ie</p> <p>au au au au au au au au au</p>

หมายเหตุ หน่วยเสียงพยัญชนะที่ขีดเส้นใต้ หมายถึงหน่วยเสียงพยัญชนะที่สามารถเป็นได้ทั้งพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้ายพยางค์

ภาพที่ ๔๕ แผนภูมิระบบเสียงภาษาละเวือะบ้านอมพาย

โครงสร้างคำ	CV(C) . 'C(C) (C)V(V) (V) (C)	
โครงสร้างพยางค์	โครงสร้างพยางค์รอง CV(C)	โครงสร้างพยางค์หลัก C(C) (C)V(V) (V) (C)
ระบบพยัญชนะ	หน่วยเสียงพยัญชนะ (๒๔ หน่วยเสียง)	พยัญชนะควบกล้ำ (๒๗ เสียง)
ระบบสระ	หน่วยเสียงสระเดี่ยว (๔ หน่วยเสียง)	(หน่วยเสียงสระประสม (๑๐ หน่วยเสียง)
	<p>i t u</p> <p>e ɛ o</p> <p>ɛ a ɔ</p>	<p>ei ai ul oi</p> <p>et</p> <p>ie ie ue</p> <p>au ieu</p>

หมายเหตุ หน่วยเสียงพยัญชนะที่ขีดเส้นใต้ หมายถึงหน่วยเสียงพยัญชนะที่สามารถเป็นได้ทั้งพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้ายของพยางค์

โครงสร้างคำ	CV(C) . 'C(C) (C)V(V) (C)	
โครงสร้างพยางค์	โครงสร้างพยางค์ตรง CV(C)	โครงสร้างพยางค์หลัก C(C) (C)V(V) (C)
	หน่วยเสียงพยัญชนะ (๒๔ หน่วยเสียง)	พยัญชนะควบกล้ำ (๒๖ เสียง)
ระบบพยัญชนะ	<p><u>p</u> <u>t</u> <u>c</u> <u>k</u> <u>ʔ</u></p> <p>ph th ch kh</p> <p>b d g</p> <p><u>m</u> <u>n</u> <u>ɲ</u> <u>ŋ</u></p> <p>f s l j</p> <p>w r</p>	<p>mb pl phl bl kl gl</p> <p>ʔd pr phr kr khr gr</p> <p> ʔm ʔn ʔɲ ʔŋ ʔl ʔj</p> <p> hm hn hɲ hŋ hl hr</p> <p> mbl mbr</p>
	หน่วยเสียงสระเดี่ยว (๔ หน่วยเสียง)	หน่วยเสียงสระประสม (๑๔ หน่วยเสียง)
ระบบสระ	<p>i ɪ u</p> <p>e ɛ o</p> <p>ɛ ə ɔ</p>	<p>ei ai ui oi</p> <p>ɔɛ uɛ əɪ aɪ</p> <p>iə tə uə</p> <p>əu au ou ɛɔ</p>

หมายเหตุ หน่วยเสียงพยัญชนะที่ใช้เส้นใต้ หมายถึงหน่วยเสียงพยัญชนะที่สามารถเป็นได้ทั้งพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้ายของพยางค์

นอกจากที่แสดงไว้ในตารางข้างต้นแล้ว ภาษาละเวือะทั้ง ๔ บ้านยังมีระดับเสียงสูง - ต่ำ ของคำหรือพยางค์ ๔ ลักษณะ เหมือนกัน คือ

๑. กลาง - ระดับ
๒. สูง - ขึ้น
๓. กลาง - ตก
๔. กลาง - ขึ้น

ระดับเสียงทั้ง ๔ ลักษณะที่พบนี้ไม่มีนัยสำคัญในภาษา เพราะสามารถทำนายได้จากลักษณะของพยางค์ ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าภาษาละเวือะ เป็นภาษาที่ไม่มีวรรณยุกต์

ส่วนที่ ๒ ของการวิจัยเป็นการศึกษาเปรียบเทียบเสียงและระบบเสียงของภาษาละเวือะ ๔ บ้านแบบร่วมสมัยและ แบบต่างสมัย

ในการเปรียบเทียบแบบร่วมสมัย ได้นำเสียงและระบบเสียงของภาษาละเวือะทั้ง ๔ บ้านมาเปรียบเทียบกันในด้านต่าง ๆ คือ โครงสร้างพยางค์ ระบบพยัญชนะ ระบบสระ และขั้วสังเกตเกี่ยวกับระดับเสียงสูง - ต่ำของคำหรือพยางค์ เพื่อดูว่าระบบเสียงของภาษาละเวือะทั้ง ๔ บ้าน มีความคล้ายคลึงและความแตกต่างกันอย่างไร เมื่อเปรียบเทียบดูแล้วพบว่าภาษาละเวือะทั้ง ๔ บ้านมีความแตกต่างกันในด้านโครงสร้างพยางค์หลัก ระบบพยัญชนะ และระบบสระ แต่ในด้านโครงสร้างพยางค์รองและระดับเสียงสูง - ต่ำของคำหรือพยางค์นั้นมีลักษณะเหมือนกันทุกประการทั้ง ๔ บ้าน (ดูรายละเอียดเรื่องการเปรียบเทียบแบบร่วมสมัยหน้า ๒๓๘๗) ความแตกต่างที่พบนั้นสามารถใช้เป็นเกณฑ์ในการแบ่งภาษาละเวือะทั้ง ๔ บ้าน ออกได้เป็น ๒ กลุ่ม คือ ภาษาละเวือะบ้านป่าแม่ กลุ่มหนึ่ง กับภาษาละเวือะบ้านช่างหม้อ บ้านอมพาย และบ้านดงอีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งในกลุ่มหลังนั้นพบว่าภาษาละเวือะบ้านช่างหม้อและบ้านอมพายมีลักษณะของระบบเสียงคล้ายคลึงกันมากกว่าภาษาละเวือะบ้านดง ความสัมพันธ์ของภาษาละเวือะทั้ง ๒ กลุ่มนั้น มีลักษณะดังต่อไปนี้

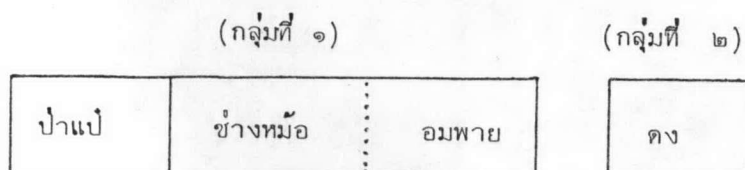
(กลุ่มที่ ๑)

ป่าแม่

(กลุ่มที่ ๒)

ช่างหม้อ	อมพาย	ดง
----------	-------	----

ส่วนการเปรียบเทียบแบบต่างสมัย ซึ่งเป็นการศึกษาการปฏิภาคกันของเสียง และ ศึกษาวิวัฒนาการของเสียงในภาษาละว้าดั้งเดิมมาเป็นเสียงในภาษาละเวอะปัจจุบันนั้น ผู้วิจัย ศึกษาจากคำศัพท์ร่วมเชื้อสายจากภาษาละเวอะทั้ง ๔ บ้านจำนวน ๗๕๐ คำ โดยใช้ภาษาละว้าดั้งเดิมที่มีตามิ กำหนดสร้างขึ้นเป็นหลัก จากการศึกษาพบว่าภาษาละเวอะบ้านดงมีเสียงปฏิภาคและมีวิวัฒนาการจากเสียงในภาษาละว้าดั้งเดิม แตกต่างจากภาษาละเวอะบ้านอื่น ๆ มากที่สุด (ดูรายละเอียดเรื่องการเปรียบเทียบแบบต่างสมัย หน้า ๒๕๖) ความสัมพันธ์ของภาษาละเวอะย่อยทั้ง ๔ บ้านเมื่อดูจากการเปรียบเทียบแบบต่างสมัยนั้นมีลักษณะดังต่อไปนี้

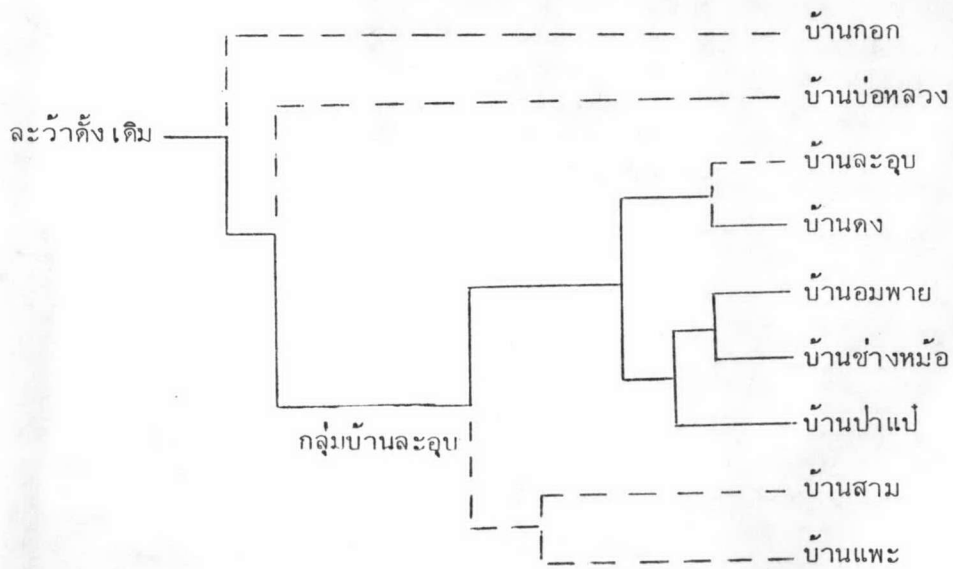
จากแผนภูมิข้างต้นจะเห็นได้ว่าภาษาละเวอะบ้านช่างหม้อและบ้านอมพายมีความคล้ายคลึงกันมากที่สุด และคล้ายคลึงกับภาษาละว้าดั้งเดิมที่มีตามิ กำหนดสร้างขึ้นมากที่สุดอีกด้วย

เมื่อได้ศึกษาเปรียบเทียบเสียงและระบบเสียงของภาษาละเวอะ ๔ บ้าน ทั้งแบบร่วมสมัยและแบบต่างสมัยแล้ว ปรากฏว่าผลที่ได้ไม่ตรงกัน คือ ในการเปรียบเทียบแบบร่วมสมัยภาษาละเวอะบ้านป่าแป๋จะมีลักษณะแตกต่างจากภาษาละเวอะย่อยอีก ๓ บ้านมากที่สุด ส่วนในการเปรียบเทียบต่างสมัยนั้น ภาษาละเวอะบ้านดงจะมีลักษณะแตกต่างจากภาษาละเวอะอีก ๓ บ้านมากที่สุด อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่าภาษาละเวอะบ้านช่างหม้อและบ้านอมพายมีลักษณะคล้ายคลึงกันทั้งในการเปรียบเทียบแบบร่วมสมัย และการเปรียบเทียบแบบต่างสมัย

๗.๒ อภิปรายผล

เมื่อได้ศึกษาเปรียบเทียบภาษาละเวือะย่อย ๔ บ้าน คือ บ้านป่าแม่ บ้านช่างหม้อ บ้านอมพาย และบ้านตง แล้วปรากฏว่าไม่สามารถสรุปผลเกี่ยวกับการแบ่งกลุ่มภาษาละเวือะย่อย ๔ บ้านนี้ได้ เพราะผลที่ได้จากการศึกษาเปรียบเทียบทั้ง ๒ แบบนั้นไม่ตรงกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้พยายามศึกษาทางด้านอื่นประกอบ เพื่อดูว่าผลที่ได้จะสนับสนุนผลการเปรียบเทียบแบบใด

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับงานวิจัยภาษาละเวือะกลุ่มบ้านละอูบ (กลุ่มที่๒) ซึ่งเป็นกลุ่มที่ผู้วิจัยศึกษานั้น พบว่าดิฟฟลือธ (Diffloth : 1980) ได้แบ่งภาษาละเวือะกลุ่มบ้านละอูบออกตามลักษณะการวิวัฒนาการของเสียงในภาษาละเวือะว่าดั้งเดิมออกเป็น ๒ กลุ่มย่อย คือ บ้านละอูบ บ้านอมพาย และบ้านป่าแม่ กลุ่มหนึ่ง กับบ้านสาม และบ้านแพะ อีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งในกลุ่มย่อยแรกนั้นแยกออกเป็น ๒ สาย คือ บ้านละอูบ สายหนึ่ง กับบ้านอมพาย และบ้านป่าแม่อีกสายหนึ่ง และเมื่อนำเอาผลการแบ่งกลุ่มภาษาละเวือะแบบต่างสมัยของผู้วิจัยมาจัดเพิ่มเติม เข้ากับการแบ่งกลุ่มของดิฟฟลือธแล้ว ได้ผลดังแสดงไว้ในแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพที่ ๔๗ แผนภูมิแสดงการแบ่งกลุ่มภาษาละเวือะแบบต่างสมัย

(ดัดแปลงจาก Diffloth : 1980)

จากแผนภูมิจะเห็นว่าผู้วิจัยจัดให้ภาษาละเวือะบ้านอมพาย บ้านข้างหม้อ และ บ้านป่าแป๋ อยู่ในสายเดียวกัน และจัดให้ภาษาละเวือะบ้านดงอยู่สายเดียวกับบ้านละอุบ เพราะจากการศึกษาพบว่าภาษาละเวือะบ้านดงมีลักษณะคล้ายคลึงกับภาษาละเวือะบ้านละอุบ (ดูการศึกษาภาษาละเวือะบ้านละอุบของ Schlatter ; 1976)

นอกจากศึกษางานวิจัยของมิตาจิ และดิฟฟลือธแล้ว ผู้วิจัยยังได้พิจารณาทางด้านอื่นอีก คือ ทศนคติของชาวละเวือะ ซึ่งผู้วิจัยได้ถามความคิดเห็นของชาวละเวือะเกี่ยวกับภาษาละเวือะย่อยทั้ง ๔ บ้านในระหว่างการออกเก็บข้อมูลภาคสนาม ซึ่งชาวละเวือะทุกคนมีความคิดเห็นตรงกันว่า ภาษาละเวือะบ้านป่าแป๋พูดยากที่สุด และมีเสียงแปลกจากภาษาย่อยบ้านอื่นมากที่สุดด้วย เสียงในภาษาละเวือะบ้านป่าแป๋ที่ชาวบ้านเห็นว่าแปลกและออกเสียงยาก คือ เสียงพยัญชนะเสียดแทรกเพดานอ่อน [x] และ [ɣ] และเสียงพยัญชนะควบกล้ำซึ่งมีเสียงที่สองเป็นเสียงพยัญชนะเปิด ก้อง เกิดที่เพดานอ่อน [j] เช่น /pj, phj.../ ซึ่งจะเห็นว่าทศนคติของชาวบ้านในเรื่องนี้ตรงกันกับการแบ่งกลุ่มแบบร่วมสมัยของผู้วิจัย

นอกจากทศนคติในเรื่องเกี่ยวกับเสียงแล้ว ผู้พูดภาษายังกล่าวถึงการใช้คำศัพท์ที่แตกต่างกันของภาษาละเวือะแต่ละบ้าน กล่าวคือ ภาษาละเวือะแต่ละบ้านนั้นเรียกของสิ่งเดียวกันโดยใช้ศัพท์คนละคำกัน เช่น "อวัยวะ เพศหญิง" ภาษาละเวือะบ้านป่าแป๋ใช้ว่า "yam" ภาษาละเวือะบ้านข้างหม้อและบ้านอมพายใช้ว่า "saʔeʔ" ส่วนภาษาละเวือะบ้านดงใช้ว่า "peɪ" เมื่อพบปรากฏการณ์เช่นนี้ ผู้วิจัยจึงได้รวบรวมคำศัพท์จำนวน ๑๕๐ คำจากข้อมูลที่เก็บมาได้ซึ่งไม่ใช่เป็นคำศัพท์ร่วมเชื้อสายมารีเคราะหฺดูว่าภาษาละเวือะบ้านใดมีการใช้คำศัพท์ร่วมกันมากที่สุด คำศัพท์ทั้งหมดมีทั้งคำศัพท์ที่ใช้ร่วมกัน ๓ บ้านและคำศัพท์ที่ใช้ร่วมกัน ๒ บ้าน (ดูภาคผนวก ข. หน้า ๔๑๖)

เมื่อพิจารณาการใช้คำศัพท์ของภาษาละเวือะทั้ง ๔ บ้านจากข้อมูลแล้วพบว่า ภาษาละเวือะบ้านข้างหม้อและบ้านอมพายมีการใช้คำศัพท์ร่วมกันมากที่สุด ส่วนภาษาละเวือะบ้านป่าแป๋และบ้านดงมีการใช้คำศัพท์ร่วมกันรองลงมา แต่อย่างไรก็ตามในเรื่องของการใช้คำศัพท์

ร่วมกันนั้นอาจจะเนื่องมาจากการยืมคำระหว่างหมู่บ้านก็ได้ เพราะทั้ง ๔ หมู่บ้านอยู่ใน
บริเวณใกล้เคียงกันดังแผนที่ที่แสดงไว้ต่อไปนี้

ภาพที่ ๔๘ แผนที่แสดงหมู่บ้านละเวือะโดยสังเขป

จากแผนที่ข้างต้น จะเห็นได้ว่าเป็นบ้านตงนั้นอยู่ใกล้กับบ้านละอูบมาก ภาษาละเวือะ
บ้านละอูบนั้นจากการสอบถามชาวบ้านพบว่า เป็นภาษาที่ใช้เป็นภาษามาตรฐานของกลุ่มหมู่บ้าน
ละเวือะในเขตอำเภอแม่สะเรียง ประกอบกับบ้านละอูบ เป็นหมู่บ้านใหญ่และมีความเจริญมาก
กว่าบ้านอื่น ๆ ในบริเวณเดียวกัน มีคณะมิชชันนารีเข้าไปเผยแพร่ศาสนาและได้แปลคัมภีร์ที่ใช้
สอนศาสนาออกเป็นภาษาละเวือะบ้านละอูบด้วย ทำให้ชาวละเวือะในหมู่บ้านอื่น ๆ ที่นับถือ
ศาสนาคริสต์สามารถพูดภาษาละเวือะบ้านละอูบได้ การที่ภาษาละเวือะบ้านป่าแป๋และบ้านตง
มีการใช้คำศัพท์ร่วมกันมากนั้นก็อาจจะเนื่องมาจากการยืมคำศัพท์ระหว่างหมู่บ้านก็ได้ เพราะ
ทั้ง ๒ หมู่บ้านอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกับบ้านละอูบ และทั้ง ๒ หมู่บ้านมีผู้นับถือศาสนาคริสต์
เป็นจำนวนมาก ดังนั้นอาจจะเป็นไปได้ว่าทั้งบ้านป่าแป๋และบ้านตงต่างยืมคำมาจากภาษา
ละเวือะบ้านละอูบโดยตรง หรือบ้านตงยืมมาก่อนเพราะอยู่ใกล้เคียงมากที่สุด แล้วบ้านป่าแป๋
จึงไปยืมต่อมาจากบ้านตงอีกทีหนึ่ง จึงทำให้ภาษาละเวือะบ้านป่าแป๋และบ้านตงมีการใช้คำศัพท์
ร่วมกันมาก ส่วนบ้านช่างหม้อและบ้านอมพายนั้นตั้งอยู่ในบริเวณที่ห่างไกลออกไป และทั้ง ๒
หมู่บ้านนั้นไม่มีผู้นับถือศาสนาคริสต์เลย ดังนั้นจึงไม่มีการยืมคำจากบ้านละอูบมาใช้ แต่มีคำศัพท์
ที่ใช้ร่วมกันเองเป็นจำนวนมากเพราะทั้ง ๒ หมู่บ้านตั้งอยู่ใกล้กันมาก

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าชาวบ้านจะสำเหนียกรู้ถึงความแตกต่างของภาษาละเวือะ
ย่อยทั้ง ๔ บ้านแต่ก็ยังพูดจาติดต่อสื่อสารกันได้ มีความเข้าใจในภาษาของกันและกันสูง
(mutual intelligibility) ซึ่งอาจเป็นเพราะว่าแต่ละหมู่บ้านอยู่ในบริเวณใกล้เคียง

กัน มีการคมนาคมติดต่อถึงกันเสมอ ทำให้ชาวบ้านของแต่ละหมู่บ้านมีความคุ้นเคยกับเสียง และศัพท์ในภาษาของหมู่บ้านใกล้เคียง และสามารถถ่ายทอดระบบภาษาของอีกหมู่บ้านหนึ่ง มาสู่ระบบของตนได้อย่างรวดเร็ว จึงไม่เกิดปัญหาด้านการสื่อสาร

สรุปแล้ว ถึงแม้ผลจากการศึกษาจะแสดงให้เห็นว่าแต่เดิมนั้นภาษาละเวือะบ้านตง จะแยกตัวออกจากภาษาย่อยบ้านอื่นที่ผู้วิจัยศึกษา แต่ในปัจจุบันนั้นเป็นที่น่าสังเกตว่าภาษาละเวือะบ้านป่าแม่มีแนวโน้มที่จะแยกกลุ่มออกไปจากภาษาละเวือะบ้านอื่น เพราะมีเสียงในภาษาที่แตกต่างจากภาษาย่อยบ้านอื่น และยังอาจจะมีการยืมคำจากภาษาย่อยบ้านอื่น หรือ ภาษาอื่นที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียง เช่น ภาษากะเหรี่ยง หรือภาษาไทยภาคเหนือ มาใช้มากขึ้น ทำให้มีการใช้ศัพท์แตกต่างจากภาษาย่อยบ้านอื่นมากขึ้นก็ได้

๗.๓ ข้อเสนอแนะ

ดังที่ได้เคยกล่าวถึงแล้วว่า ภาษาละเวือะนั้นเป็นภาษาที่มีผู้สนใจศึกษากันเป็นจำนวนน้อย และงานศึกษาริชัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาละเวือะก็มีเป็นจำนวนน้อยเช่นกัน ดังนั้น การศึกษาริชัยเกี่ยวกับภาษาละเวือะนั้นอาจจะทำได้หลายเรื่องด้วยกัน ผู้วิจัยใคร่ขอเสนอแนะ เรื่องที่น่าสนใจดังต่อไปนี้

ก. ศึกษาเสียงและระบบเสียงของภาษาละเวือะย่อยบ้านอื่น ๆ ที่ยังไม่มีผู้ใดศึกษาไว้ เช่น บ้านกอกน้อย บ้านกอกหลวง บ้านของ บ้านตุน บ้านสาม บ้านละออง บ้านกองลอย ฯลฯ

ข. ศึกษาเปรียบเทียบเสียงและระบบเสียงภาษาละเวือะย่อยในกลุ่มที่ ๑ (กลุ่มบ้านบ่อหลวง) และกลุ่มที่ ๓ (บ้านกอกหลวง)

ค. ศึกษาเปรียบเทียบเสียงและระบบเสียงของภาษาละเวือะ ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มบ้านบ่อหลวง กลุ่มบ้านละออง และกลุ่มบ้านกอกหลวง

ง. ศึกษาทางด้านระบบไวยากรณ์ของภาษาละเวือะ (ซึ่งจากการสังเกตของผู้วิจัย พบว่า ภาษาละเวือะทุกบ้านมีลักษณะทางไวยากรณ์คล้ายกันมาก)

จ. ทำการแบ่งกลุ่มภาษาละเวือะย่อยที่อยู่ในกลุ่มเดียวกัน โดยใช้เกณฑ์ทางด้านเสียง หรือด้านคำศัพท์ ซึ่งคำศัพท์ที่ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้แตกต่างกันนั้นผู้สนใจจะดูได้ในภาคผนวก

ข. (หน้า ๔๑๖) โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำศัพท์ประเภทคำลงท้าย